

မင်းသိန်း
စိန်မင်း

WOCOLS
PUBLICATION

ကလျာ

[စိန်မင်း]

မိုးခြွေပန်း

(စာပေအလှူအတန်း)

ပန်းငုံလေးတွေ ပန်းပွင့်လေးတွေဟာ မိုးကို ချစ်ကြတယ်။

မိုးကို မျှော်နေကြတယ်နော် ...

မိုးဆန်းပန်းလို လန်းပါစေ ... လို့ တောင် သူတို့ လေးတွေကို ကိုယ်
စားပြုပြီး လူသားတို့ က ပန်ဆုတွေ ခြွေတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ် ...

ပန်းပွင့်လေးတွေဟာ ကြမ်းတမ်းရက်စက်တဲ့ မိုးသီးမိုးပွင့်ရဲ့ ဒဏ်ကို
အလူးအလဲခံပြီး ...

ပွင့်ဖတ်တွေကြွေ၊ ရိုးတံတွေကျိုးပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ လဲကျဘဝဆုံးရ
တဲ့ အဖြစ်တွေကိုတော့ လူသားတွေက ဘာလို့ များ စာမဖွဲ့ကြတာလဲရှင်
...

မိုးဆန်းတိုင်းလည်း မလန်းပါဘူး။

မိုးခြွေလို့ ကြွေရတဲ့ အပြစ်မဲ့ "မိုးခြွေပန်း" လေးတွေ ဒီကမ္ဘာမြေမှာ
ရှိနေပါတယ်ဆိုတာ ကိုကို သိပါရဲ့ လား ရှင် ...

အခန်း။ ၁။

ချန်ပီယံဟီးနီးကားကြီးမှာ ခရီးသည် အပြည့် တင်ဆောင် လာပြီး ရန်ကုန်ဝင်ခါနီးမှ မိုးနှင့်တိုးတော့သည်။ ။

မိုးက သဲကြီးမဲကြီးတော့ မဟုတ်။

မိုးဖွဲသိပ်သိပ်ကလေးများက အဆက်မပြတ် စွေနေသည်။ ။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ခဲသားရောင်ဖြင့် ညှိမှောင်နေပါ၏။

ဘေးဝန်းကျင်ရော ကောင်းကင်ပြင်ကိုပါ ရှင်းသန့် ကြည်ဖြူစွာ မမြင်ရ။

"ခက်တော့တာပဲ ... မိုးကလည်း ငါဆင်းခါနီးမှ ..."

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းမှ ညည်းသံကို မည်သူမှ မကြားနိုင်ကြ၊ ကားတစ်စင်းလုံးမှ ခရီးသည် များကလည်း မိမိတို့ ဦးတည်ရာ 'ရန်ကုန်မြို့'ဆိုသော ခရီးဆုံးသို့ ရောက်တော့မည်မို့ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ဆက်ရမည့်ခရီးလမ်း စသော အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေကြပေမည်။

မိုးစိမ့်လာ၍ အားလုံး ကိုယ့်ခုံမှာ ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာ ငိုက်မျဉ်းစွာ ... ငေးမောစွာ ရှိနေကြတော့သည်။ ။

"ကျွန်မ ပြည် ကားဂိတ်မှာ ထဲက ပြောထားတယ်နော်"

"သိတယ် ...ရပ်ပေးမယ်၊ အစ်ကိုရေ ... မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံရှေ့ ခဏ ရပ်မယ်နော်"

ကားစပယ်ရာ၏ ခပ်တိုးတိုးအသံကို ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ ကားက အရှိန်လျှော့ပြီး ခပ်မြန်မြန်ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

သည် နေရာမှာ ဆင်းမည့်ခရီးသည် ကလည်း သူ တစ်ယောက်တည်း။

ကားအောက်ရောက်တော့လည်း ခေါက်ထီးက တော်တော်နှင့် ဖွင့်မရ၍ မိုးပွင့်တို့ အလုံးအရင်းနှင့် သူ့ကိုယ်မှာ လာခို၍ စိုရွဲရပါလေပြီ။

"ခဏလေးနော် အစ်မလေး"

စပယ်ရာကလေးက ကားခေါင်မိုးပေါ် ပြေးတက်ပြီး အုပ်ထားသော တာလပတ်စကို လှန်သည် ။

"အဲ ... အဲ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအိတ်ပဲ"

ဂျင်းအပြာရင့်ကို ကတ်ထူခံ၍ ချုပ်ထားပြီး လက်ကိုင်နှင့် ရှေ့အိတ်များက အနီရဲရဲ သားရေနားကွပ်များ နှင့်မို့ တွေ့လိုက်လျှင် ထင်းခနဲ မြင်သာနိုင်သည့် ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်။

"ဒါ ဟုတ်တယ်နော် ... တစ်ခုတည်းလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ဒါတစ်ခုတည်းပဲ၊ ပေး ... ပေး"

စပယ်ရာလေးက တွယ်ဆင်းပြီး ချပေးလိုက်ပြီးသည် နှင့် ဟီးနီးကားကြီးက တရိုးရိုး မြည်သံနှင့်အတူ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ခရီးဆက်သွားလေပြီ။

မိုးက ရွာလာသဖြင့် ကားစီးခရီးသည် များ ၏ ပြတင်းပေါက်တိုင်း လိုလိုမှာ ပိတ်ထားကြ၍ လမ်းခုလတ်မှာ ဆင်းသွားသော မိန်းကလေးကို သတိမထားမိကြ မမြင်မိလိုက်ကြ။

မိန်းမလှလေးသည် အိတ်ကိုဆွဲလျက် ... ထီးတစ်လက်ဖြင့် ...

မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ အမျိုးသမီး အဆောင်

ဘေး လမ်းကြားလေးထဲသို့ ...

မိုးမှုန်မိုးဖွဲလေးများကြားမှာ တရွေ့ရွေ့လှမ်းကာ ဝင်သွားခဲ့ပါပြီတည်း။

အခန်း။ ၂။

"နေမင်းသာ" အတွက် ဖေဖေ ဦးချမ်းသာ ငှားပေးထားသော အင်းလျားလမ်းသွယ်ထဲမှ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးရှိရာသို့ တက္ကစီကားဖြင့် ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

ခြံဝင်းကြီး၏ ဘေးလမ်းမှ ဝင်ရသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်လမ်းလေးလို သီးသီးသန့်သန့် ရှိပါ၏။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့်နေသော ဤခြံပိုင်ရှင်က နောက်ဘက်မှာ ခပ်ပါးပါး တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဆောက်ပြီး စပေါ် ငါးသောင်း၊ အိမ်လခ တစ်လ ရှစ်ရာဖြင့် ငှားထားခဲ့သည်။ ။

အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်းသာ ပါရှိ၏။

ထမင်းစားခန်း ... ရေချိုးခန်း ... မီးဖိုခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတို့ က ကျဉ်းလှသော်လည်း စနစ်တကျရှိလှရုံမက ရောင်စုံ ဆေးသုတ်ထားပုံလေးက ပိုမို၍ ချစ်စရာ။

ဤ တိုက် မှာ နေမင်းသား တစ်ယောက်တည်း အတွက်တော့ အဆင်ပြေလှပါ၏။

အိမ်ပိုင်ရှင်ထံမှ လိုင်းခွဲဖြင့် ဖုန်းသွယ်ပေးထားသေးသည်။ ။ ဖုန်းလာလျှင် သူက ကိုင်စရာမလို၊ တိုက်ကြီးပေါ်ကကိုင်ပြီး သူ့ဖုန်းဆိုလျှင် သီးသန့်ခေါ်စေသော အသံ တပ်ဆင်ပေးထားပါ၏။

အစစအရာရာ ပြည့်စုံရုံမက အေးငြိမ်း လွတ်လပ်လှသော ဤတိုက်ကလေးကို နေမင်းသာ ချစ်၏။

တက္ကစီခပေးပြီး ဂျာကင်အိတ်တွင်းမှ သော့နှင့် တိုက်တံခါးကို ဖွင့်၏ ။ ဂျင်းပြာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို အိမ်တွင်း သွင်းလိုက်ပြီးမှ ပြတင်းတံခါးများအားလုံး လိုက်ဖွင့်လိုက်သည် ။

ပစ္စည်းများက အားလုံး နေသားတကျ။

ခြံပိုင်ရှင် ရှိနေ၍ သူတိုက်ကလေးအတွက် အစောင့်ထားစရာ မလိုအောင် စိတ်ချရလေသည် ။

ဝင်စက အိုက်စပ်စပ် ခပ်မွန်းမွန်း ဖြစ်နေသော်လည်း ပြတင်းစုံမှ လေများ တိုးဝှေ့ဝင်လာခဲ့သဖြင့် ချက်ချင်းပင် အေးမြ သွားရပါပြီ။

"အင်း ... ပြည်က တိုက်ကြီးက ဒီထက် ကျယ်ပေမယ့် ကမ်းနားလမ်းမပေါ်မှာ မို့ ဒီလောက် မအေးချမ်းလှဘူး"

ပြည်မြို့နှင့် ရန်ကုန်သို့ သွားချည်လာလှည့် လုပ်နေသော နေမင်းသာက သူတိုက်ကလေးကို သဘောကျစွာ တွေး၍ အိပ်ခန်းသော့ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည် ။

အိပ်ခန်းပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ ခရေပင်ကြီးနှင့် လက်လှမ်းထိ၍ တောင် ရသဖြင့် ခရေသင်းနဲ့ဝေသော လေက တိုးဝင်လာ၏။ မောပန်းခဲ့ရသမျှ အပန်းပြေသွားရသလို ရှိသည် နှင့် အိပ်ရာဖုံးကို ဆွဲလှန်ပြီး တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်မှာ ပစ်လွဲအိပ်ချလိုက်သည် ။

ခဏနေမှ ...

"ရေချိုးပစ်လိုက်ဦးမှ ပါလေ"

အဝတ်တွေချွတ်ပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးဖြင့်ပင် ခရီးဆောင်အိတ်၏ ဇစ်ကိုဖွင့်ပြီး အပေါ်မှ တင်လာခဲ့သော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲလိုက်ချိန်မှာ ပေါ့ပါးစွာ ပါလာသဖြင့် ...

"ဟ ... ဒါက ဘာလဲ"

"အို ... ဘရာစီယာပါလား"

"ဘယ်ကဟာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"

နေမင်းသာ အလန့်တကြား သူ့အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို တအား ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ...

မိန်းမဝတ် ဘလောက်စ် ဇာအင်္ကျီ။

"ဒေါက်"

ဆိုသော အသံကို တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရ၍ ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ပွင့်နေသော မိတ်ကပ်ဘူး။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ"

ထပ်ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ပါလာတာက မီးပူတိုက်ပြီးသား ထဘီတစ်ထပ်။

"ထို့ ... ဘာတွေလဲကွ"

ဆွဲလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခုတင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိ၏။

ဂျင်းနက်ပြာရင့်ကို ကတ်ထူခံ၍ ချုပ်ထားပြီး လက်ကိုင်နှင့် ရှေ့အိတ်များက အနီရဲရဲ သားရေနားကွပ်များ ...

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့အိတ်မှ ငါ့အိတ် အစစ်ပါ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်

ကုန်တာလဲ"

"ရုပ်ရှင်ထဲမှာ လို ဆိုက်ကိုဝင်ပြီး မြင်ချင်ရာ မြင်နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါအရူးမှ မဟုတ်လာ"

"တောက် ... ငါ့ပစ္စည်းတွေပျောက်ပြီး ဘယ်ကမိန်းမစုတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရောက်နေရတာလဲ"

"နေမင်းသာမှာ ဒေါသမွန်အောင်ထွက်ပြီး မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေဆဲမှာ ပင်"

"ဟာ ... ငွေ"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ ဘဏ်ကထုတ်တဲ့ ငွေ ခုနစ်ထောင့်ငါးရာ ထုပ် ထည့်ထားတာပဲ"

နေမင်းသာ အင်္ကျီဗလာနှင့် အိပ်ခန်းပြင်သို့ အမြန်ထွက်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ ။

ပြည်နှင့်ရန်ကုန် အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လို သွားနေသူမို့ ကာကိတ်နှင့်ကမိတ်ဆွေဖြစ်နေပြီ။ သူစီးခဲ့သော ကားနံပါတ်ကို ပြောပြီး အကျိုးအကြောင်း အနည်းအကျဉ်း ပြောပြတော့ စပယ်ရာလေးကို ခေါ်ပေးသည်။ ။

"ပြောပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် မောင်နိုင်ပါ"

"အေးကွာ ... ငါ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ မိန်းမအဝတ်အစားတွေ လဲထည့်ထားလို့ "

"ဗျာ"

"ငွေထုပ်လည်း ပါသွားတယ်ကွ"

"ဟာ ... အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကားအသင်းမှာ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူးဗျာ"

"အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါ့အိတ်ထဲကို ထဘီတွေ ရောက် လာပြီကွ၊ မယုံရင် မင်းလာကြည့်"

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ"

"အေး ... ဘယ်သူထည့်သွားလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ အမှားအယွင်း ရှိနေပြီ မောင်နိုင်၊ ပြန်စစ်ကြစမ်းပါဦးကွ"

"အမှားအယွင်း"

"အေးလေ ... ငါ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ထုတ်လိုက်တာ ဘရာစီယာနဲ့ ထဘီတွေ ထွက်လာတယ်ကွ"

နေမင်းသာ ဒေါသနှင့် အော်ပြောလိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်မှ မောင်နိုင်က ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေပြီးမှ -

"အစ်ကို ... အမှားအယွင်းဆိုလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြီ အစ်ကို"

"ဟေ ... ဘာလဲ"

"အစ်ကို့အိတ်က ဂျင်းသားနက်ပြာရောင်နဲ့ အနီနဲ့ မဟုတ်လား"

"အေး ... ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို ဟို အစ်မနဲ့ မှားသွားပြီ"

"ဘယ်အစ်မလဲကွ"

"မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံရှေ့မှာ ဆင်းသွားတဲ့ အစ်မ ချောချောလေးလေဗျာ"

"ငါမသိဘူး"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူက အဲဒါ ... အဲဒါလို့ လက်ညှိုးထိုးတာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆွဲချပေးလိုက်ရတာ၊ ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုအိတ်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်း"

"ဒါဆို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ"

"အဲဒီအစ်မနဲ့ ပြန်လဲကြပေါ့"

"သူ့လိပ်စာ ငါ့ပေး"

"ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ အစ်ကိုရာ၊ မင်္ဂလာခုံ စစ်ဆေးရုံရှေ့မှာ ချပေးပါဆိုလို့ ထုံးစံမဟုတ်ဘဲနဲ့ အားနာလို့ ချပေးခဲ့ရတာ၊ သူ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာမှန်းလည်း မသိ"

"ဒါဆို ငါက ဒီထဘီတွေ ဝတ်နေရမှာလားကွ"

"အစ်ကိုကလည်း ဗျာ"

"မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်"

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးတတ်မှာလဲ အစ်ကိုရာ၊ အိတ်ချင်းမှားပြီး ပေးလိုက်မိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကို လာထိုးရင်လည်း ခံရုံကလွဲလို့ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ အစ်ကိုရာ"

"အေးကွာ ... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ မင်း တော်တော် စကားရှည်တဲ့ ကောင်"

တယ်လီဖုန်းကို ချပစ်လိုက်ပြီး၊ အနီးမှ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"အင်း ... ရိုးရိုးသားသား မှားတာ ဆိုရင်တော့ သူ့မှာလည်း ခက်နေ

မှာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ... မိန်းကလေးက ယောက်ျားရှုပ်အင်္ကျီ ဝတ်နေတာ အစဉ် အလာလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ အဲ ပုဆိုးဝတ်လည်း ဖြစ်တာပဲ၊ ငါ့မှာ သာ သူ့ထက် ဘီနဲ့ သူ့ဘရာစီယာတွေ ဘယ်လိုလုပ် ဝတ်ရမှာလဲ"

တစ်ယောက်တည်း ဒေါအပွကြီးပွကြီး ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ နှစ်ခေါက်လောက် ဧည့်ခန်းမှာ လျှောက်ပြီးမှ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

မိန်းကလေး အဝတ်စားများက ပွစာကျဲလျက် ...

သိမ်းပေးဖို့ ဝေးလို့ ကိုင်ပင် မကိုင်ချင်တော့။

ပြန်လှည့် လာပြီး ရေချိုးခန်းမှာ ရေအကြာကြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ရေပန်းပွားအောက်မှာ ခေါင်းပါ ဝင်လိုက်ပြီး ချိုးချလိုက်တော့မှ တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြရှင်းသန့် သွားတော့သည်။

စောစောဆီက မကျေနပ်မှုများ လည်း ချိုးရေထဲမှာ ထက်ဝက်လောက် မျောပါသွားခဲ့ပြီ ...

သည် အိမ်မှာ ထားခဲ့သော တစ်ပတ်နွမ်း အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်အင်္ကျီနှင့် မသစ်လွင်သော ကချင်ပုဆိုး တစ်ထည်ကို ယူဝတ်လိုက်ရပါ၏။

"ဒီမိန်းကလေးရဲ့ လိပ်စာ ဘာညာပါသလားလို့ ရှာကြည့်ဦးမှ ပါပဲ"

ထဘီပုံကို ခဏထိုင်ကြည့်ပြီးမှ အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို အထပ်လိုက် မဟုတ်ဘဲ အိတ်ကို ဆွဲမှောက်၍ သွန်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

"အတော် စည်းကမ်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဆွယ်တာရယ်၊ စာအုပ်ရယ်ကို ပလတ်စတစ်ကလေးတွေနဲ့ ထုပ်လို့ သားရေကွင်းလေးတောင် ပတ်

ထားသေးတယ်"

အိတ်မှားယူသွားသဖြင့် ပြာကလပ်စိန်မဟုတ် အထင်သေးခဲ့သည့်စိတ်
တို့ ပြေလွင့်ပြီး ...

"ဟာ ... ဒီစာအုပ်က ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပဲ"

စာအုပ်အပေါ် ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာ မြင်နေရသည် က မှတ်ပုံတင်ကတ် ...။

"ဟုတ်ပြီ၊ သူဘယ်သူလဲ ဘယ်မှာ နေသလဲဆိုတာ သိနိုင်ပြီ"

"ပြီးတော့ မောင်နိုင်ပြောတဲ့ အစ်မ ချောချောလေးဆိုတာ ဟုတ် မဟုတ် သူ့ရုပ်ကို ကြည့်ရအောင်"

နေမင်းသာမှာ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ပတ်ထားသော သားရေကွင်းလေးကို ဖြေ၍ ထုတ်လိုက်သည် နှင့် ...

"ဟာ ... ဒါ တို့ ပြည့်မြို့က မှတ်ပုံတင်ပဲ"

အားတက်စိတ်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မျက်နှာ ...

အမည်

အဘအမည်

နေရပ်လိပ်စာ

တို့ ကို ဖတ်ရပြီးချိန်မှာ တော့ နေမင်းသာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းနွေးလာသည် ။

ဒေါသငွေ့တို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်၏။ မျက်ဝန်းမှ မီးစွယ်တွေ ထွက်လာသလား ထင်ရလောက်အောင် နေမင်းသာ၏ မျက်နှာက ဒေါသဖြင့်

ကြမ်းတမ်းနေ၏။

မှတ်ပုံတင်ကို ဆောင့်ပစ်ချလိုက်ပြီး ဂုန်းဆို မတ်တတ် ရပ်လိုက်သ
ည် ။

"တောက် ... ဒင်းတို့ မိသားစုဟာ ငါတို့ သားအဖကို ဒုက္ခပေးလို့ ပဲ
မဆုံးနိုင် ကြတော့ဘူးလား"

အခန်း။ ၃ ။

မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံရှိရာ ပြည်လမ်း၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း လမ်းသွယ်
ကိုဝင်ပြီး အတော်ဝေးဝေးကြီး လျှောက်လာပါမှ လေတပ်ဝန်ထမ်းများ
၏ အိမ်ထောင်သည် လိုင်းကို ရောက်ရှိပါလေမည်။

‘စူး’သည် အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ထိုင်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖလိုက်ဆာဂျင်
... ဆရာလှထူး၏ အပြန်လမ်းကို မျှော်နေမိသည် ။

အရာရှိအဆင့်မဟုတ်၍ တပ်ကြပ်ကြီး နှစ်ဦးအတွက် အိမ်ကို
နှစ်ခန်းတွဲ၍ ဆောက်ထားသည် ။ ပျဉ်ထောင် အုတ်ကြွပ်မိုး ရေ မီး အစုံ
ရသော်လည်း အိမ်များက ဟောင်းနွမ်း၍ ပျက်စီးစ ပြုနေပြီ။

အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းသာပါပြီ သီးခြား အခန်းမရှိ။

အိမ်ရှေ့လှေကား နောက်ဖေးလှေကား တပ်ဆင်ထားပြီး တစ်အိမ်နှင့်
တစ်အိမ် ဝေးသဖြင့် အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းစွာ ရရှိပါ၏။

စူး၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သော ဆရာလှထူးမှာ
သဘောကောင်းစွာဖြင့် ညီမဝမ်းကွဲလေး၏ ကိစ္စကို ကူညီဆောင်ရွက်
ပေးရန် မနက် ခြောက်နာရီကတည်းက ရန်ကုန်သို့ သွားပေးနေပါ၏။

ယောက်မ မမြတ်မြတ်ထွေးက ကလေးသုံးယောက်နှင့် ပတ်လာဝိုင်း
နေသည် ။

စူးရောက်လာသည့် အတွက် မကျေနပ်ခြင်းရှိပုံ မရသော်လည်း ကြာရှည် လက်ခံထားရမှာ ကိုဖြင့် သူ စိုးရိမ်နေပုံ ရလေသည်။ ။

သူ့အဖြစ်လည်း မဆိုသာပါ။ ယနေ့ ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် လူတစ်ယောက်စာ တာဝန်ကြီးလှသည့် အဖြစ်ကို သာမန်လခစား ဝန်ထမ်းငယ်တို့၏ ဇနီးတိုင်း ရင်လေးရ စိတ်ပင်ပန်းရသော ကာလပဲလေ။

မြန်မာတို့ ၏ ဧည့်သည် မြတ်နိုးတတ်သော စေတနာ ဓလေ့ထုံးစံကို ယနေ့ ကုန်ဈေးနှုန်းက ခြွေဖျက် ဖဲ့ယူနေလေသည်။ ။

"အစ်ကိုလှထူး မမကို ရှာလို့ တွေ့ခဲ့ပါစေ"

စူးမှာ ဤဆုကို မနက်ကစ၍ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါတောင်းနေမိသည်။ ။

သည် အိမ်မှာ လည်း ကြာကြာ မနေချင်။

ယောက်မ မမြတ်မြတ်ထွေးက လေတပ် ဘူတာဈေးသို့ အကြီးမလေး ခေါ်ပြီး ထွက်သွား၏။ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့သော အငယ်ယောက်ျားလေး နှစ်ကောင်က မောမောနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ပင် ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်နေကြလေပြီ။

စူးမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် ဖိနပ်ချွတ်ကပြင်မှာ ထိုင်ပြီး လှေကား၏ ပထမထစ်မှာ ခြေချထိုင်၍ အစ်ကိုလှထူး အလာကို မျှော်နေမိစဉ်မှာ ...

စိမ်းပြာရောင် ဖယ်မလီကားတစ်စင်း ဝင်လာသည်။ ။

နံပါတ် အနက်ဖြစ်သော်လည်း ဤကားများမှာ တက္ကစီဖြစ်ကြောင်း စူး မသိပါ။

အစ်ကိုများ ကားနှင့် ပြန် လာလေသလားဟု ၊ မျှော်နေဆဲမှာ ပင် ...

ကားက စူး၏ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ရပ်ပြီး ကားရှေ့ခန်းမှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ။

အင်္ကျီပွပွ ဘောင်းဘီ ဝပ်ကင်းရှူးတို့ အားလုံး သစ်လွင်စွာဖြင့် အရပ်ရှည်ရှည် အသားညိုညို ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်နှင့်လူ၊ အသက် အစိတ်နားနီးလောက် ရှိမည်။

မျက်နှာက ခပ်သွယ်သွယ် နှာခေါင်းပေါ်ပေါ် ဆံပင်အုံ ကောင်းကောင်း ကို ပန့်ကေလို ခပ်တိုတို ညှပ်ထားသည်။ ။

မျက်ခုံးနက်နက်အောက်မှ စူးရှ ထက်မြက်သော မျက်ဝန်းများက လက်စိုစွာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

"စူး ဆိုတာလား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

စူးသည် သူ့ထက် ခြောက်နှစ်လောက် ငယ်ပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသော်လည်း အမုန်းအငြိုးသည် သူ့ရင်မှာ ချေဖျက်၍ မရနိုင်။

"မင်း ပြည်က ဦးချစ်ငွေရဲ့ သမီးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက စူးကို သိလို့ လားဟင်"

"အပိုတွေ မေးမနေနဲ့ ၊ ဘယ်မှာ လဲ ငါ့အိတ်"

"ရှင်"

"မင်း ပုံမှားရိုက်ပြီး ငါ့အိတ်ကို ယူသွားတာလေ"

"ဪ ...အဲ ... အဲဒါလေ ..."

"လုပ်မနေနဲ့ ငါ့အိတ် ဒီမှာ ရှိလား"

"ရှိ ... ရှိပါတယ်"

"ငွေထုပ်ရော"

"ရှင်"

"ဟန်လုပ်နေမယ် မကြုံနဲ့ ၊ အို ... တော်ပြီကွာ သွား ... ငါ့အိတ်နဲ့ အဝတ်အစား ပြန်ရရင် တော်ပြီ မင်းအဖေ အကျင့်ဆိုးအတိုင်း မင်းလည်း ငါ့ဆီက ငွေရအောင်ယူမှာ ပဲ၊ ဘာဝိုင်နေတာလဲ သွားယူလေ"

"ရှင် ... ရှင် ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ"

"အိုကွာ ... ကြာတယ် ... ဟေး ... ငါ့ညီရာ အဲဒီအိတ် ယူခဲ့စမ်းပါ"

ကားဆရာက နောက်ခန်းမှ ငုံ့ပြီး ထုတ်ယူလာတော့ စူး၏ ဂျင်းအိတ် နက်ပြာ ...

စူးသည် လည်း အိပ်ခန်းထောင့်မှာ အလွယ်တကူ ရှိနေသော ဘီးတပ်အိတ်ကို အမြန် ဆွဲထုတ်လာသည် ။

အိတ်ချင်းက အားလုံးပုံတူ ...

ဘယ်လိုမှ ရွေးမရနိုင်အောင် နေမင်းသာ အတော်လေးတော့ အံ့ဩသွားမိသည် ။

"ပေးစမ်း"

နေမင်းသာက အိတ်ကို လှမ်းဆောင့်ဆွဲပြီး ဇစ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည် နှင့် ...

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းပစ္စည်း မင်းကြည့်ဦး"

စူးမှာ မျက်ဝန်းအဝိုင်းသားဖြင့် ကြောက်ရွံ့ အံ့ဩမှု လွန်ကဲနေ၍ ဘာ စကားမှ မပြောဖြစ်လိုက်။

"ဒီမှာ "

အိတ်ကို ဆွဲယူပြီး လက်ကိုင်မှ မ၍ ပခုံးပေါ်သို့ စွေခနဲနေအောင် မြှောက်ယူလိုက်ပြီး စူးရပ်နေရာသို့ ခြေနှစ်လှမ်းတိုး၍ ...

"ဒီလို ပုံမှားရိုက်လို့ ရအောင် ဒီလိုထွင်လုံး လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေသလား"

"အေး ... ဦးချမ်းသာ လက်ထက်ကတော့ မင်းအဖေ ဦးချစ်ငွေ လှည့်သမျှ ရမယ်၊ အခု နေမင်းသာ လက်ထက်မှာ ဒါမျိုး လာလုပ်လို့ မရဘူး၊ နားလည်လား"

"အိုး"

"အေး ... အခု ငါ့ဆီက ရိတ်လိုက်တဲ့ ငွေဟာ ငါသူတောင်းစားကို စွန့်ကြဲတယ်လို့ ပဲ မှတ်လိုက်မယ်"

"ရှင် ... ရှင် ... ရှင်ဟာ ..."

ရ င် တွင်းမှာ ခံပြင်းဒေါသ အလိပ်လိပ် တက် လာပြီး ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် စကားသံများက မထွက်နိုင်မီမှာ ပင် သူ့ဖိနပ်ကို ပြင်းပြင်းနင်းပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့သည်။ ။

ကားတံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ပိတ်သံနှင့် ကားစက်၏ ဂူးခနဲ ထွက်သံတို့ က တစ်ချိန်တည်းလို ပေါ်ထွက်ပြီးသည် နှင့် စက်ဝိုင်းကျယ် တစ်ခုကို ကွေ့သလို ကားက ဝိုက်ကွေ့ကာ အရှိန်တင်၍ မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

စူးမှာ တော့ ကျောက်ဆစ်ရုပ် တစ်ရုပ်လို ကား ကွယ်ပျောက် သွားသ

ည် အထိ ရပ်နေမိဆဲ ...

"သူ ဘယ်သူလဲ"

"သူ ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ"

စူး ဘာမှ နားမလည်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေ ဦးချစ်ငွေမှ တစ်ဆင့် ပြန့်ပွား ကူးစက်ခဲ့သော အာဇာတိ
ရောဂါရှင်တစ်ဦး ဟူ၍ ဖြင့် မှန်းဆလို့ ရပါသည်။

"အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ ရိုးရိုးသားသား မှားတာကို ...ပက်ပက်စက်
စက် ပြောသွားလိုက်တာ"

"ငါ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြောရတာလဲ"

"ဘာကြောင့် ပြန်ရန်မတွေ့ လိုက်မိတာလဲ"

"ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း ပြော
သွားလိုက်တာ"

စူးမှာ ... သူ့အိတ်တွင်းမှ ဖရိုဖရဲနှင့် လုံးထွေးနေသော အဝတ်များကို
ကိုင်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျမိပါ၏။

အခု အချိန်မှာ တော့ ... စူး၏ အကောင်းဆုံးသော အဖော်မှာ မျက်ရ
ည်သာ ဖြစ်ပါချေ၏။

"အစ်ကို ကြိမ်းမောင်းခဲ့တာကို ချာတိတ်မလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးနော်"

"မပြောချင်လို့တော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ ကြောင်နေတာ"

စီးနေကျ ကားသမားလေး၏ မနေနိုင်သော အမေးကို ဖြေပြီး နေမင်းသာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ။

ရင်တွင်းမှာ ဒေါသအရှိန်က မပြေသေး။

စိတ်ထင်က ဦးချစ်ငွေ၏ သမီးသည် ... သူနှင့်ရွယ်တူ သို့မဟုတ် သူ့ထက် သုံးလေးနှစ်လောက် ကြီးမည်စု ထင်ခဲ့မိသော်လည်း ၊ ယခုတွေ့ရသည့် ဦးချစ်ငွေ၏ သမီးက တကယ့် ချာတိတ်မလေးပါလား။

"ငါထင်နေတဲ့ ငါသိနေတဲ့ ငါသိပ်မုန်းတီး နာကြည်းနေတဲ့ ဦးချစ်ငွေရဲ့ သမီးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"တိုက်ဆိုင်တာများ လား"

"နာမည်လေးကတော့ စူးတဲ့ ၊ ဆန်းသား ... နေဦး"

နေမင်းသာမှာ တစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း ယူလာခဲ့သော အိတ်ထဲသို့ လက်သွင်းနှိုက်လိုက်သည်။ ။

အားလုံးသပ်ရပ် ညီညာစွာ။

အောက်ဆုံးရောက်တော့ လက်ချောင်းလေးများကို လျှိုသွင်းလိုက်သည့်အခါ ခပ်မာမာ အထုပ်ကလေးကို စမ်းမိ၍ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြေကြည့်လိုက်တော့ ... ၇၅ကျပ်တန် အရွက်တစ်ရာအုပ်က ပင်ကိုအတိုင်း ...

"ဟာ"

"ဘာလဲ အစ်ကို"

"ငါ့ငွေထုပ် ဒီအတိုင်းပဲကွ၊ သူ တစ်ပြားမှ ခိုးမယူလိုက်ဘူး"

"ကောင်မလေးပုံစံက ရိုးရိုးသားသားလေးပါ။ ဘာမှ ပြန်ပြောတတ်ပုံ မရဘူး၊ မျက်ရည်တွေတော့ ဝဲလို့ "

"မင်း မြင်ရလို့ လား"

"အစ်ကိုဒေါသသံကြားလို့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ များ ဖိုက်ရမလား ဆိုပြီး ... လှေကားထစ်ကနေ ကျွန်တော် တက်ကြည့်နေတာ၊ သနားပါတယ် အစ်ကိုရာ"

"အေးကွာ ... ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါ့ပါ၊ ထားလိုက်ပါတော့"

တက္ကစီကားမောင်း သမားကောင်းတို့ ၏ အရည်အချင်းက သူတစ်ပါး အရိပ်အကဲကို ကောင်းစွာ နားလည်ရပေမည်။

စကားများ ခြင်း၊ စပ်စပ်စုစုလုပ်ခြင်းမျိုး မရှိ။

ဒါကြောင့်သာ နေမင်းသာသည် နေ့စားဖြင့် ငှား၍ မောင်းသော ဘားလမ်းဂိတ်မှ "အတိုး"၏ ကားကို အမြဲစီးနေကျ။

တေးသံသွင်းဆိုင်မှ သူငယ်ချင်း၏ အမည်ကို မေးပြီး သူမရှိလည်း တစ်ယောက်ယောက်က သွားခေါ်ကာ နေမင်းသာ ရှိရာသို့ ကားကို လွှတ်ပေးနေကျ ...

"ဘယ်သွားဦးမလဲ အစ်ကို"

"အိမ်ပဲ ငါ့ပြန်ပို့ကွာ၊ ပြီးတော့ မင်း တစ်ခုခုသွားဝယ်၊ ငါမနက်စာ မစားရသေးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို"

အင်းလျားလမ်း တိုက်ကလေးသို့ ရောက်တော့ အတိုးက အိတ်ကိုချပေးပြီး နေမင်းသာမှာ သည့် ထမင်းကြောနှင့် ဝက်နံရိုးကြော်ကို ဝယ်ရန် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းထောင့်မှ ပြည့်ဝ စားတော်ဆက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဒါပဲ အနီးဆုံးလေး။

နေမင်းသာကတော့ အိတ်ကိုသယ်ယူပြီး ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း ထုတ်၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်သည်။ ။

အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ် အထပ်လိုက် သူ ထည့်လာခဲ့သည့်အတိုင်း။

စူးဆိုသော မိန်းကလေးသည် သူ့ပစ္စည်းများကို ယူကြည့်ပြီးမှ စနစ်တကျ ပြန်ထည့်ထားသည့်လား ...၊ သူ့လို အတွင်းအထိ နှိုက်မကြည့်သည် လားတော့ မပြောတတ်၊ လက်ကိုင်ပဝါ အရွယ် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးလေးကအစ ဘာတစ်ခုမှ မပျောက်၊ နေမင်းသာ ကြာမြင့်စွာ ငိုနေမိ၏။

ဦးချစ်ငွေသမီး ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ နေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တခြားက ကောင်မလေးများ လား။

သံသယစိတ်ကြောင့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်နေဆဲမှာ အတိုးပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ ။

သည် တော့မှ ဆာနေသည့်ဝမ်းကို ဖြည့်တင်းရန် သတိရလာတော့သည်။ ။

"ကျွန်တော် ပြန်ရတော့မလား အစ်ကို"

"အေး ... အခု ၁-နာရီ ထိုးတော့မယ်နော်၊ ညနေ ၃-နာရီခွဲ လာခေါ်ကွာ၊ ငါ ဘောလုံးပွဲ သွားမလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ပြန်မယ်နော်"

"နေဦးလေ ...ပိုက်ဆံယူသွားဦး"

"ညနေကျမှ ပဲ ပေါင်းရှင်းပါ အစ်ကိုရာ"

"အေးအေး ... ငါ ရန်ကုန်မှာ နေတဲ့ ရက်အတွင်း အော်ဒါရှည် လက်မခံနဲ့ နော်"

"စိတ်ချ အစ်ကို"

အတိုး ထွက်သွားတော့မှ ထမင်းစားရန် ပန်းကန် ထုတ်မည်လုပ်ပြီး မှ မထုတ်ချင်တာထက် မဆေးချင်၍ အထုပ်အတိုင်း ဖြန့်လိုက်သည်။

ဘုရား ရေခဲသေတ္တာငယ်လေး အတွင်းမှ ရေခဲစိမ်း ဘီယာ တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို ထုတ်လိုက်၏။

တံခါးတစ်ပေါက် ရေခဲသေတ္တာငယ်လေးကို ခလုတ်ဖွင့်ပြီး ထားလိုက်သဖြင့် ထည့်ထားပြီးသား ကိုကာကိုလာ၊ သံဘူးဘီယာနှင့် စပတ်ကလင် ပုလင်းများက အေးနှင့်လေပြီ။

တံခါးနှစ်ပေါက်လည်း မလို၊ အထပ်ထပ်မှာ သားငါး အစိမ်း ထည့်ရန်လည်း အကြောင်းမရှိ၊ တစ်ယောက်သုံးလေးဟု ဆိုကာ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ရှစ်ထောင့်ငါးရာနှင့် ဝယ်ပေးခဲ့သော အဖြူရောင် ရေခဲသေတ္တာငယ်လေးက ချစ်စရာ။

နေမင်းသာမှာ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ဘီယာနှင့် ဝက်နံရိုးကြော်ကို အရင်စားသောက်ပြီးမှ ထမင်းကြော်ကို စား၏။

နေ့လယ် ဘယ်မှ မသွားဖြစ်သဖြင့် ကက်ဆက် ဒက်(က်)ကိုဖွင့်ပြီး အနောက်တိုင်း တီးလုံးချည်း သွင်းထားသော အခွေကို ဖွင့်လိုက်သည်။

စာသားပါသော သံစဉ်များကို သူ နားမထောင်ချင်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးမှုလေး ဝင်နေသည် ။

ကြောင်ကြောင်ငေးငေး ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ အမှုရာလေးနှင့် ကျန်ရစ်သော ချာတိတ်မလေးကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ရင်း ...

တကယ်ပဲလား၊ သရုပ်ဆောင် ပြနေခြင်းလား ဆိုသည် ကို သူ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း မရှိသေး။

ရင်ထဲမှာ တော့ ဦးချစ်ငွေတို့ မိသားစုကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ကာ အမှုန့်ခြေပစ်ချင်သော အာဃာတ ဒေါသက ကြီးမားစွာ ပြင်းထန်နေဆဲ ပါပင်။

အခန်း။ ၄ ။

"ဟဲ့ ... စူး၊ အို ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ နင့်မမမြတ်က ဘာပြောလို့လဲ"

"ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ မမမြတ် မရှိခင် ဖြစ်တာပါ အစ်ကို လှထူး"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူက ဘာပြောလဲ၊ ပြောစမ်း ... ငါ့ကို"

"ဟို ... ဟို ... အိတ်ကြီး လာလဲတယ်"

"ဪ ... မနေ့က ယောက်ျားလေး အဝတ်စား ထည့်ထားတဲ့ အိတ်နဲ့ မှားလာလို့ နင်တောင် တချီငိုသေးတာလေ"

ဆရာလှထူးက စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလို ဖြစ်ပြီးမှ ...

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ပြောသွားလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်"

"ဟင်"

"စူးကို သူက သိနေပုံရတယ်၊ ဖေဖေကိုလည်း အခဲမကျေ ဖြစ်နေပုံရတယ်"

"နေပါဦး၊ သူက ပြည်ကပဲလား၊ ဘာတဲ့ လဲ ... ဘာပြောသွားလဲ"

"ဦးချစ်ငွေသမီးမို့ သူ့ပစ္စည်းကို ခိုးချင်လို့ တမင်လုပ်တာ ဆိုပြီး စွပ်စွဲ"

သွားတာ အစ်ကိုရဲ့ "

"အို ...ရိုးရိုးသားသား မှားတာပဲဟာ၊ ဒီကောင်က ဘယ်က ကောင်
တဲ့ လဲ"

"ပြည်ကပဲ၊ သူက ပြောသွားသေးတယ်"

"အင်း ... ပြန်ပြောစမ်း"

"ဦးချမ်းသာ လက်ထက်ကတော့ မင်းအဖေ လှည့်သမျှ ရမယ်၊ အခု
နေမင်းသာ လက်ထက်မှာ ဒါမျိုး လာလုပ်လို့ မရဘူးတဲ့ "

"ဟင် ... အခုလာတာ နေမင်းသာ ကိုယ်တိုင်ပဲလား"

"မသိဘူး၊ ဟုတ်မှာ ပေါ့"

အစ်ကိုလှထူးက မျက်နှာလေး ငယ်သွားပြီး ခေါင်းယမ်းသည် ။

"နင်နဲ့ မှ တိုက်ဆိုင်တတ်ပလေ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်ကို"

"နင် မသိတဲ့ အချိန်က ကိစ္စတွေပါ၊ နေမင်းသာဆိုတာ ဦးချမ်းသာရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ၊ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ချမ်းသာတယ်၊ ကဲပါ
...တိတ်တော့၊ သူ့ပစ္စည်း သူ့ပြန်ပေးလိုက်ပြီပဲ၊ မငိုနဲ့ တော့၊ လူကြီးတွေ
ကိစ္စလည်း ဘာမှ မသိချင်နဲ့ ၊ ကြားလား စူး"

ခေါင်းညိတ် လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲက မပါလှ။ အစ်ကိုဆန္ဒ ဖြစ်
ပါစေတော့ဟု သာ လိုက်နာရသော်လည်း သိလိုစိတ်က ပြင်းပြလှသည်
။

အစ်ကိုလှထူး ရန်ကုန်က ပြန်အလာကို မျှော်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာ
သည် နှင့် စူး၏ ငိုပွဲနှင့် ကြုံနေရ၍ သွားရခြင်း အကြောင်းရင်းကိုပင် နှစ်

ဦးလုံး မပြောဖြစ်ကြသေး။

"ဪ ... အစ်ကို၊ မမကို တွေ့ခဲ့လား ဟင်"

သတိရလာသည် နှင့် အမောတကော မေးမိသည် ။

"အင်း ... တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဟာ"

အရေးကြီးဆုံးက မမနှင့်တွေ့ဖို့ ၊ ခြေရာဖျောက်နေသော မေကိုသာ ရှာနိုင်လျှင် စူး၏ လာခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်ပါလေပြီ။

ယခုတော့ အစ်ကိုလှထူး၏ အသံက အင်အား လျော့နည်း လှချေသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခဲ့ပြီ ဆိုခြင်းအတွက် အားတက် ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် စောစောဆီက ကျခဲ့ရသော မျက်ရည်ပွင့်တို့ ပင် လွင့်ပြယ်ခဲ့ပါပြီ။

"မမနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ... အစ်ကို၊ သူက ဘယ်မှာ နေတာတဲ့ လဲဟင်၊ သူ့ဆီကို စူးသွားနေလို့ ရမယ် မဟုတ်လား၊ သူက ဘာမှာ လိုက်သလဲ၊ ဒီညနေ အမိသွားလို့ မိမှာ ပါနော် အစ်ကိုလှထူး"

အမေးတွေ အပြောတွေကို အဆက်မပြတ် တရစပ် ပြောနေသော ညီမလေး၏ တက်ကြွမှုကိုကြည့်ပြီး ဆရာလှထူး သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

"ဟင် ... အစ်ကို မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ မမက ဘာမှာ လိုက်လို့ လဲဟင်၊ သူ့ကိုရော ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ အစ်ကို"

"သူ့ကို မနည်းရှာယူရတယ်လေ၊ သူနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ က ဖုန်းနံပါတ်ပဲ ပေးထားတာ၊ ဒီတော့ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းက မောင်ထော်လေးလမ်းက တယ်လီဖုန်းဌာနမှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီနံပါတ်ကို ပြပြီး လိပ်စာရှာရတယ်၊ အ

လွယ်တကူပဲ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဘောက်ထော်ထဲမှာ ၊ ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှာ "

"အဲဒီကို အစ်ကို လိုက်သွားတယ်ပေါ့နော်"

"အေးပေါ့"

"မမနဲ့ တွေ့ရောလား၊ ဘာပြောလဲ၊ အစ်ကိုကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက် နိုင်လိုက်တာ"

"အေး ... တင်မေဦးကို တွေ့ရတာကျတော့ အခု နင်ပြောတာထက်ပိုပြီး အေးတိအေးစက် နိုင်သေးတယ် မိစူး"

"ဟင် ... မမက စူးကို ခေါ်မထား နိုင်ဘူးတဲ့ လား ဟင် ... အစ်ကို"

"အေး ... ဟုတ်တယ်"

"အို"

"ရော့ ... ဒီမှာ ငွေငါးရာ ပေးလိုက်တယ်၊ ဦးဆီမှာ ညီမလေး လာနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်လို့ ပြောပြီး မျက်ရည်ကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်ဆင် ထားလိုက်တာတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ရှုံးတယ်ဟေ့"

"သူ ... သူ ယောက်ျား ရနေပြီလား ဟင်"

ဆရာလှထူးသည် စူးကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ...

"ငါ မပြောချင်တော့ပါဘူးဟာ"

စူးသည် အစ်ကိုလှထူးကို ထပ်မံ မေးရဲသော သတ္တိ မရှိ။ မမ၏ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာကို အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် မဆွေးနွေးရဲ။

အစ်ကိုလှထူး ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို စူးက စောင့်မျှော်နေသော်လည်း ဘာစကားသံမှ ထွက်ပေါ်မလာ၊ ဝေးဝေးဆီမှ ငုံးခြံ ရာဇမတ်ကွက် ဝါးတဲလေးသို့သာ ငေးနေသည် ။

စူးရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြင့် ပူလောင်လာသည် ။ တစ်ဦးတည်းသော အစ်မဖြစ်သူကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာရလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်း အစ်ကိုလှထူး တစ်ခေါက်သွားရုံဖြင့် တွေ့လာခဲ့သည် ။ ဤအားတက်စိတ်ကလေးကို အစ်ကိုလှထူး၏ ထူးခြားစွာ မှိုင်းညှို့နေသော မျက်နှာက ဖိနှိပ်ထားနေသည် ။ စူး မနေနိုင်တော့။

"အစ်ကိုလှထူးရယ်၊ စူး သူ့ဆီကို ဘာလို့ လာရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း အစ်ကိုလှထူး သိနေပါပြီလေ၊ ဒါကြောင့် စူး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာနေဖို့ လည်း မမမြတ်ကို အားနာတယ်၊ မမကို ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တယ်၊ မမဟာ စူးပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာတွေ စူး အကုန်သိပါရစေ"

ဆရာလှထူးက သူ့မို့မို့မောက်မောက် ရင်ကြီးကို မြင့်တက်လာအောင် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်ပြီးမှ ...

"သူက ညီမကိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိပုံ ရပါတယ်။ သူ့မှာ လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ အခက်အခဲ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ ငါလည်း ဘာမှ မမေးအပ်ပါဘူး မိစူးရယ်၊ ရော့ ... ဒီငွေငါးရာ ... သိမ်းထား လိုက်လေ"

"စူး မယူပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကြီးကြီးစု ပေးလိုက်တဲ့ ငွေလည်း ပါပါသေးတယ်၊ အစ်ကိုပဲ ယူထားပါ၊ စူးကိုလည်း ကျွေးထားရဦးမှာ "

ဆရာလှထူးသည် ညီမလေးအပေါ်တွင် စေတနာ ရှိလှသော်လည်း ဒီနေ့ခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းအရ လူပိုတစ်ယောက်ကို တင်ကျွေးနိုင်လောက်အောင် သူ့ဝင်ငွေက မပိုလှ။ တစ်ဖက်ကလည်း ဇနီးသည် က တက်ဈေးများ အကြောင်းကို ညည်းညူလှပြီ။

"အေး ... ဒါဖြင့်လည်း ရော့ ... ငွေနှစ်ရာ သိမ်းထား၊ နင့်မမမြတ် ပြ

နီလာရင် ငွေသုံးရာ ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဒီမှာ ပဲ နေပါ။ နောက်ပိုင်းမှ ပဲ ကြည့် စီစဉ် ကြတာပေါ့လေ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို"

ငြိမ်သက်သွားသော အစ်ကိုလှထူးကို ကြည့်ပြီး ...

"စူး မမနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ အကြောင်းစုံ ပြောပြစရာတွေလည်း ရှိ တယ်"

"အင်း ... ဦးဆီကို ရုတ်တရက် သွားလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အစ်ကို ရုံးက ဖုန်းဆက်မေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ သူက လာခဲ့ပါဆိုပြီး ချိန်းတဲ့ အချိန် သွားကြတာပေါ့၊ ကဲ ... ကားမတ်တတ်စီးခဲ့ရတာ ကျပ်လိုက်တာ လည်း မပြောနဲ့ တော့၊ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် မိစူး"

အစ်ကိုလှထူးသည် မေမေ ဒေါ်ခင်ပပ၏ အစ်ကိုအရင်းမှ မွေးဖွားခဲ့ သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်ပါ၏။

"ဦး"ဟူ ခေါ်သော မမ "တင်မေဦး"နှင့် စူးတို့ အတွက် အမျိုးအရင်း ဆို၍ ဤအစ်ကို တစ်ယောက်သာ ရှိပါလေ၏။

ဦးဆိုသော မမတင်မေဦး၊ စူးတို့ မြို့မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည် မှာ ခြောက်နှစ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

သူ တစ်ခေါက်မှ ဇာတိမြို့သို့ ပြန်မလာခဲ့ပါ။

ယခုတော့ ...

စူးတို့ ညီအစ်မကို ရင်အုပ်မကွာ ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ရှာသော အပျိုကြီး ကြီးကြီးစု ကိုယ်တိုင်က "ဦးဆီ သွားနေတော့" ဆိုပြီး စေလွှတ် လိုက်သဖြင့် ...

စူးဘဝ၏ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းများ သည် ပင်လျှင် အမှားမှား အယွင်း
ယွင်းဖြင့် ...
